

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5CoPr/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4416206798
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4416206798.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Olivera Kolenčíka, v spore žalobkyne: H. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom G., I. P. XX, právne zastúpená: JUDr. Roman Foltín, advokát, advokátskej kancelárie so sídlom Nitra, Školská 3, proti žalovanému: V. zastúpený Mgr. Elenou Szabóovou, advokátkou advokátskej kancelárie so sídlom Nové Zámky, Hlavné námestie 7, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 31. januára 2018, č. k. 17Cpr/1/2016-203, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku I. o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkyne **p o t v r d z u j e**.

II. V časti týkajúcej sa výroku II. o náhrade mzdy a výroku IV. o náhrade trov konania **z r u š u j e** a vec vracia prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (OS Nové Zámky) rozsudkom zo dňa 31.01.2018, č. k. 17Cpr/1/2016-203 pri právnom posúdení podľa § 137 písm. c/ CSP, § 14, § 36, § 37, § 38 ods. 1, § 47 ods. 1, § 54, § 59 ods. 1, § 61 ods. 1, § 62 ods. 1, 4 a 7, § 67, § 68, § 118 ods. 1, § 129 ods. 1, § 142 ods. 3, § 144a ods. 1 písm. a/ a § 77 Zák. práce určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobkyne u jej zamestnávateľa V. U N. dané žalobkyni listom žalovaného zo dňa 18.02.2016 je neplatné (výrok I. rozsudku). Výrokom II. tohto rozsudku bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy vo výške 2.477,02 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.238,51 eura od 01.04.2016 do zaplataenia, s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 619,25 eura od 01.05.2016 do zaplataenia a s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 619,25 eura od 01.06.2016 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti (výroková časť III. rozsudku) súd podanú žalobu ako nedôvodnú zamietol.

2. O náhrade trov prvoinštančného konania (výroková časť IV. rozsudku) rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že plne úspešnej žalobkyni v tomto spore priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorej náhrade bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

3. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, tak na základe zisteného skutkového stavu a jeho právnej kvalifikácie dospel súd k tomu záveru, že podaná žaloba žalobkyne je dôvodná v plnom rozsahu. Naliehavý právny záujem vyplýva z osobitného právneho predpisu, ktorým je Zák. práce.

4. V konaní nebolo sporné to, že strany tohto sporu dňa 31.08.1999 uzatvorili pracovnú zmluvu na dobu neurčitú s dňom nástupu do práce žalobkyne dňa 02.09.1999, s druhom práce laborantka a miestom

výkonu práce V. Taktiež nebolo sporné, že žalobkyňa listom z 14.12.2015 vyjadrila nesúhlas so zmenou miesta výkonu práce a žiadala o navrhnutie ďalšieho postupu v uvedenej veci, pričom následne listom z 11.01.2016 žiadala o pridelenie práce podľa pracovnej zmluvy a opätovne vyjadrovala nesúhlas s miestom výkonu práce.

5. Z predloženej písomnej výpovede z pracovného pomeru zo dňa 14.02.2016 bolo preukázané, že žalobkyňa podľa § 67 Zák. práce dala žalovanému výpoveď z pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou zo dňa 31.08.1999, čo dokazuje doručka podpísaná dňa 16.02.2016 žalovaným, ktorú skutočnosť potvrdil aj konateľ žalovaného na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 25.01.2017, keď uviedol, že dňa 16.02.2016 mu bola doručená výpoveď zo strany žalobkyne, ktorú aj prevzal.

5. Žalovaný v spore použil obranu v tom smere, že pracovný pomer žalobkyne skončil dňom 18.02.2016 okamžitým skončením pracovného pomeru pre hrubé porušenie pracovnej disciplíny žalobkyňou, ktorá od 02.01.2016 nevykonávala prácu pre žalovaného. Predmetné okamžité skončenie pracovného pomeru malo byť žalobkyňi doručené v V. dňa 18.02.2016. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa mala odmietnuť podpísanie prevzatia uvedenej listiny, čoho svedkom mali byť prítomné kolegyne aj iné osoby (L., C. a R.) predmetná písomnosť bola zaslaná žalobkyňi poštou, pričom žalobkyňa potvrdila jej prevzatie dňom 01.03.2016. Vzhľadom k dátumu prevzatia predmetnej zásielky (výpovede) žalobkyňou, ako aj dátum podania žaloby na súde prvej inštancie (26.04.2016) žalovaný tvrdil, že žaloba v danej prejednávanej veci bola podaná oneskorene, t. j. po uplynutí prekluzívnej doby, ktorej posledný deň uplynul dňom 18.04.2016.

6. Z výpovedí žalovaným navrhnutých svedkýň R., L. a C. mal súd za jednoznačne preukázané, že ani jedna z týchto troch svedkýň dňa 18.02.2016 žalobkyňu na pracovisku žalovaného nevidela a ani nemali vedomosť o doručovaní okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkyňi a odmietnutia jeho prevzatia. Tieto tri svedkyne potvrdili, že listinu (písomný záznam) podpísali na požiadanie zamestnávateľa (žalovaného). Uvedené potvrdili v svedeckých výpovediach aj žalobkyňou navrhnuté svedkyne R. a N., keď vypovedali, že od 15.02.2016 na základe Dohody o vykonaní práce, až do marca 2016, bola žalobkyňa zamestnaná v N. V. v G. s.r.o., s osemhodinovým pracovným časom. Takisto aj vypočutá svedkyňa N. jednoznačne vo svojej svedeckej výpovedi potvrdila to, že žalobkyňa dňa 18.02.2016 na pracovisku žalovaného nebola, pretože tento deň si veľmi dobre pamätá, pretože v lekárni na N. X bola v tento deň naposledy a zároveň mala aj s kolegami rozlúčku. Z týchto svedeckých výpovedí v ich súhrne mal súd jednoznačne za preukázané to, že dňa 18.02.2016 žalobkyňa na pracovisku žalovaného nebola a takisto nemal za preukázané doručovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru dňa 18.02.2016 žalobkyňi žalovaným na pracovisku žalovaného, t. j. v V. na N. 2. Y. súd prvej inštancie podanie žaloby na OS Nové Zámky dňa 26.04.2016 vyhodnotil za podané včas. Dokazovaním vykonaným súdom prvej inštancie bolo preukázané doručenie okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkyňi poštovou prepravou dňa 01.03.2016.

7. Z predložených listinných dôkazov a to najmä obsahu pripojenej pracovnej zmluvy zo dňa 31.08.1999 vyplýva, že žalobkyňa mala v tejto pracovnej zmluve jednoznačne určené miesto výkonu práce - V. U N. Z výpovede žalobkyne, ako aj v konaní vypočutých svedkov vyplýva, že žalovaný sa z uvedenej prevádzky dňom 02.01.2016 odsťahoval. Žalobkyňa aj s poukazom na obsah jej listov z 11.01.2016 a 14.12.2015 nesúhlasila s novým miestom výkonu práce na adrese N. 2, G. a žiadala o pridelenie práce podľa pracovnej zmluvy. V spore nebola preukázaná zmena pracovnej zmluvy v písomnej forme medzi stranami tohto sporu.

8. Absencie žalobkyne v jej zamestnaní od 02.01.2016, keď nepridelenie práce podľa pracovnej zmluvy žalobkyňi bolo preukázané jednak z výpovedí samotnej žalobkyne adresovaných jej zamestnávateľovi (žalovanému) a taktiež aj z odpovede Inšpektorátu bezpečnosti práce, je potrebné v zmysle § 144a ods. 1 písm. a/ Zák. práce vnímať ako prekážky v práci na strane žalovaného, pre výskyt ktorých žalobkyňa nemohla vykonávať pre žalovaného druh práce na základe obsahu dojednej pracovnej zmluvy. Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie považoval predmetné okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobkyňou zo strany žalovaného za neplatné, keď nemal za preukázané, že by žalobkyňa mala porušiť pracovnú disciplínu akýmkoľvek spôsobom. Vychádzajúc z tej skutočnosti, že žalobkyňa podala v porovnaní so žalovaným výpoveď z pracovného pomeru skôr, ako dostala okamžité skončenie pracovného pomeru od žalovaného, jej pracovný pomer u žalovaného

skončil dňom 30.04.2016 (výpoveď zo dňa 14.02.2016, doručená žalovanému 16.02.2016 a výpovedná dvojmesačná lehota začala plynúť od 01.03.2016, pričom skončila dňom 30.04.2016).

9. Inšpektorát práce vo svojej odpovedi zo dňa 24.03.2016 okrem iného konštatoval porušenie § 47 ods. 1 písm. a/ Zák. práce a to nepridelovanie práce za január a február 2016, ako aj porušenie § 118 ods. 1, Zák. práce a to neposkytovanie mzdy za vykonanú prácu. Vzhľadom k tomu, že pracovný pomer žalobkyne sa skončil dňom 30.04.2016, podľa § 142 ods. 3 Zák. práce jej vznikol nárok na náhradu mzdy v sume priemerného zárobku, ktorý dosahovala žalobkyňa. Z predloženého prehľadu obdobia poistenia žalobkyne za r. 2015 od Sociálnej poisťovne - ústredie, mal súd za preukázanú priemernú mzdu žalobkyne za obdobie od januára do decembra 2015 v sume 831,14 eura. Žalobkyňa si uplatnila nárok na štvornásobok priemernej mesačnej mzdy od januára do konca apríla 2016, ktorý doplnila vyčíslením doručeným súdu dňa 23.02.2017, keď si uplatnila nárok na zaplatenie sumy 2.477,02 eura s 5% ročným úrokom z omeškania od 01.04.2016 do zaplatenia podľa vymeriavacieho základu zaslaného Sociálnou poisťovňou. Vychádzajúc z uvedeného súdu priznal žalobkyňi nárok na zaplatenie sumy 2.477,02 eura, ako náhrady mzdy v sume priemerného zárobku za obdobie od januára 2016 do skončenia pracovného pomeru.

10. V súvislosti s uplatneným a priznaným úrokom z omeškania od 01.04.2016 do zaplatenia súd poukázal na ust. § 517 ods. 1, 2 Obč. zák., nariadenie vlády č. 87/1995 Zb., účinné v čase vzniku omeškania a ust. § 129 ods. 1 Zák. práce, podľa ktorého je splatná mzda pozadu za mesačné obdobie najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca, ak sa v kolektívnej zmluve alebo pracovnej zmluve nedohodlo inak. V pracovnej zmluve v danom prípade splatnosť mzdy dohodnutá nebola, takisto ani kolektívna zmluva súdu predložená nebola a preto súd priznal žalobkyňi úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.238,51 eura (splatná mzda za obdobie január a február 2016) od 01.04.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 619,25 eura (mzda splatná za mesiac marec 2016) od 01.05.2016 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 619,25 eura (mzda splatná za apríl 2016) od 01.06.2016 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti uplatneného úroku z omeškania súd podanú žalobu zamietol.

11. S poukazom na zásadu sudcovskej koncentrácie a poučenie strán sporu v zmysle § 153 CSP, súd zamietol návrh žalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom svedka N.. S. a doplnenie dokazovania o obsah listiny o dochádzke farmaceutických laborantiek do N. V.

12. Proti tomuto rozsudku v častiach jeho výroku I., II. a IV. podal včas odvolanie žalovaný, navrhujúc KS v Nitre, ako súdu odvolaciemu, aby odvolaním napadnuté rozhodnutie OS Nové Zámky sp. zn. 17Cpr/1/2016-203 zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na doplnenie dokazovania, odstránenie procesných pochybení a nové rozhodnutie, s vyslovením záväzného právneho názoru. Alternatívne navrhla, aby bol zmenený rozsudok napadnutý odvolaním tak, že po posúdení odvolacích námietok žalobu žalobkyne zamietne. V prípade úspechu v odvolacom konaní žiada o priznanie plnej náhrady trov odvolacieho konania.

13. Žalovaný vytyka napadnutému rozhodnutiu predovšetkým posudzovanie zmeny pracovnej zmluvy. Miestom výkonu práce sa rozumie vo všeobecnosti obec, mesto, mestská časť, kde má zamestnávateľ sídlo a kde má zamestnanec vykonávať prácu, ktorú mu zamestnávateľ prideliuje. Za zmenu miesta výkonu práce pritom nemožno považovať zmenu sídla pri fyzickej vzdialenosti „starej“ a „novej“ prevádzky 80 metrov, keď obidve prevádzky sa nachádzajú v tej istej obci. Takýto rigidný výklad by zakladal prezumpciu, že u zamestnávateľov s veľkým areálom je zmenou miesta výkonu aj uvedená budova, než tá, v ktorej obvykle zamestnanec vykonával prácu. Pritom nie je nepodstatné to, že pre vstup zamestnancov na pôvodné pracovisko sa nepoužíval vstup z ulice C., v ktorej bola predmetná lekáreň umiestnená, ale sa do tejto lekárne vchádzalo z ulice N.. V tejto súvislosti poukázal na obsah ust. § 47 ods. 1 písm. b/ Zák. práce. Z obsahu pracovnej zmluvy žalobkyne je zrejmé, že ako miesto výkonu práce bola dohodnutá V. U N. v G., čo je jednoznačné vymedzenie miesta výkonu práce a preto nie je možné tvrdiť, že ak lekáreň s takýmto označením na N. ulici v G. dňa 01.11.2016 existovala, tak p. F. (žalobkyňa) by bola v neistote, kde má vykonávať prácu, resp. kde sa jej pracovisko v malom meste G. vôbec nachádza. Keďže žalobkyňa nebola na pracovisku a nereagovala ani na výzvu zo dňa 08.01.2016 ohľadne nástupu do práce, nemohol jej zamestnávateľ (žalovaný) prideliť prácu podľa pracovnej zmluvy. Ani táto výzva zo dňa 08.01.2016 nesvedčí o tom, že by žalovaný ako zamestnávateľ nechcel žalobkyňu zamestnať a prideliť jej prácu. Takisto nepreukazuje existenciu prekážok na strane zamestnávateľa.

14. Žalovaný tvrdí, že žalobkyňa od 01.01.2016 do 30.04.2016 nevykonávala pre neho prácu podľa pracovnej zmluvy a počas tohto obdobia neexistovali žiadne prekážky na jeho strane ako zamestnávateľa, napriek výzve sa nedostavila na pracovisko, nevykonávala prácu a bez vážneho dôvodu neodpracovala ani jednu pracovnú zmenu v danom období, a preto jej za tento čas nepatrí vôbec náhrada mzdy.

15. Navyše vo vzťahu k priznanej výške náhrady mzdy je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné a to pre neuvedenie jednotlivých zložiek priznaného nároku, ako aj nejasnosť zákonného ust., z ktorého súd pri ustálení základu pre výpočet vychádzal. Napr. prečo v tejto súvislosti nepoužil na výpočet ten základ, ako je zakotvené v ust. § 134 Zák. práce, ale použil iný spôsob. Priznanie náhrady mzdy žalobkyni za týchto okolností by odporovalo základnej zásade vyjadrenej v čl. 2 Zák. práce. Taktiež poukázal na právny názor obsiahnutý v rozhodnutí NS SR sp. zn. 7Cdo/370/2015.

16. Žalovaný požiadal, aby súd prístup žalobkyne k plneniu si pracovných povinností u neho po 01.01.2016, ako aj dôsledky postoja žalobkyne k vykonávaniu práce, jej konania a následne aj platnosť okamžitého končenia pracovného pomeru adresovaného žalovanému, žalobkyni, posúdil aj podľa dobrých mravov, resp. čo zo strany žalobkyne nejde o šikanózne vykonávanie práva. Za šikanózne a nepoctivé vykonávanie práva práve na strane žalobkyne je možné chápať jej samotné vyjadrenie v podanej žalobe, kde uvádza, že nemala záujem vykonávať prácu pre žalovaného v budove vzdialenej 80 metrov od jej pôvodného pracoviska, s vchodom z rovnamej ulice (N. v G.).

17. Žalovaný tvrdí, že súd mu uprel právo na navrhovanie dôkazov s odvolaním sa na zásadu koncentrácie konania, pričom konanie v danom spore začalo 18.04.2016, t. j. pred účinnosťou CSP. Súd s poukazom na ust. § 470 CSP nemal použiť zásadu koncentrácie konania, ak by mala byť v neprospech strany. Žalovaný predtým, ako vypovedali stranami sporu navrhnuté svedkyne, nemal a ani nemohol mať vedomosť o tom, ako budú tieto svedkyne vypovedať, a teda návrh na vykonanie ďalšieho dokazovania vyplynul priamo z vykonaných dôkazov na pojednávaní (výsluch svedkýň). Nie je pritom vylúčené, že vykonaním navrhovaného dokazovania by sa potvrdilo prevzatie písomnosti žalovaného žalobkyňou na pracovisku dňa 18.02.2016, a tým aj podanie žaloby po uplynutí prekluzívnej doby. Súd sa dostatočne nevysporiadal s existenciou dôvodu na okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobkyňou písomným úkonom žalovaného zo dňa 16.02.2016. Napadnutým rozsudkom boli dané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a/ až e/.

18. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalovaného uviedla, že navrhuje KS v Nitre, ako súdu odvolaciemu, aby rozsudok OS Nové Zámky ako vecne správny potvrdil a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania.

19. Je nepochybné, že u žalobkyne malo prísť k zmene miesta výkonu práce, pričom podstatnou okolnosťou nie sú iba súpisné čísla a názvy ulíc ale aj zmena prevádzky ako takej, ktoré sa môžu od seba výraznejšie líšiť, čo je aj daný prípad. Žalobkyňa si svoju povinnosť zamestnanca riadne splnila, po 01.01.2016 sa dostavila do miesta výkonu svojej práce, avšak z dôvodu preukážok na strane žalovaného, ako zamestnávateľa nemohla prácu vykonávať. Žalobkyňa bola zamestnankyňou žalovaného od r. 1999, t. j. viac ako 15 rokov, čo nasvedčuje, že bola lojálnou a zodpovednou farmaceutickou laborantkou u žalovaného a preto nie je namieste tvrdiť skutočnosti týkajúce sa apelu na morálny a spoločenský rozmer jej nesúhlasu s výkonom ďalšej práce pre žalovaného, avšak v inej prevádzke.

20. Žalovaný v písomnom vyjadrení na písomné vyjadrenie žalobkyne k jeho odvolaniu uviedol, že trvá na svojom písomne podanom odvolaní v plnom rozsahu. Strana sporu má nepochybné a neodhäteľné procesné právo na hodnotenie dôkazov zo svojej prizmy vnímania. Preto je prekvapujúce tvrdenie žalobkyne o „očierňovaní“, resp. zavádzaní vo vzťahu k výpovediam svedkýň. Fakt, že žalovaný žalobkyňu vopred neinformoval o zmene miesta výkonu práce, žalovaný považuje okrem jeho nepravdivosti, za účelové tvrdenie zo strany žalobkyne, aj v nadväznosti na jej neskoršie konanie.

21. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34CSP) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní žalovaného napadnutých častiach výrokov I., II. a IV., zvoliac pritom procesný postup podľa § 378 ods. 1 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario).

Následne odvolací súd dospel k tomu záveru, že podané odvolanie žalobkyne je dôvodné iba v časti napadnutých výrokov II. a IV (o náhrade mzdy a o náhrade trov konania), v ktorých napadnutý rozsudok podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v zmysle § 391 ods. 1 CSP. Podané odvolanie žalobkyne smerujúce proti výroku I. (o určení neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkyne) vyhodnotil odvolací súd za nedôvodné a s poukazom na ust. § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v tejto napadnutej časti výroku, ako vecne správny potvrdil.

22. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom (písm. b/) a súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom (písm. c/).

Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie, alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 1 Obč. zák., Výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa článku 2 Zák. práce, pracovnoprávne vzťahy podľa tohto zákona môžu vznikáť len so súhlasom fyzickej osoby a zamestnávateľa. Výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi; nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu alebo spoluzamestnancov.

23. V danom prípade, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd potvrdil výrok I. napadnutého rozsudku týkajúci sa určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobkyne u žalovaného ako jej zamestnávateľa dané žalobkyni listom žalovaného zo dňa 18.02.2016 je neplatné. Vychádzajúc z obsahu pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi stranami tohto sporu nachádzajúcej sa na č. I. 5 jednoznačne vyplýva, že ako miesto výkonu práce žalobkyne pri druhu práce laborantka bola uvedená V.. Z listinných dôkazov v spise sa nachádzajúcich, ako aj z výpovedí strán tohto sporu nebolo preukázané, že by sa obidve strany písomne dohodli na zmene obsahu danej pracovnej zmluvy, pokiaľ ide o miesto výkonu práce v novej prevádzke žalovaného na N. ul. č. X. . Aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo potrebné po formálnej stránke zakotviť v písomnej forme takúto zmenu pracovnej zmluvy zo dňa 31.08.1999 ohľadne miesta výkonu práce žalobkyne, a to aj napriek tomu, že išlo opätovne o lekáreň nachádzajúcu sa takisto v meste G. vzdialenú cca 80 m od pôvodného pracoviska žalobkyne. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že aj miesto výkonu práce je potrebné hodnotiť ako ďalšiu esenciálnu obsahovú náležitosť dojednanej pracovnej zmluvy, pretože priamo určuje šírku

dispozičného oprávnenia zamestnávateľa voči zamestnancovi. Zamestnávateľ totiž v žiadnom prípade nie je oprávnený jednostranne zmeniť v pracovnej zmluve dohodnuté miesto výkonu práce a dočasne alebo natrvalo zamestnanca preložiť na iné miesto výkonu práce, než bolo dohodnuté v pracovnej zmluve. Miesto výkonu práce je širší pojem ako pracovisko, pričom pracoviskom je spravidla kancelária, dielňa a pod. Obvyklým miestom výkonu práce je sídlo zamestnávateľa alebo jeho organizačnej zložky. V danom prípade bolo miesto výkonu práce žalobkyne určené ako V., G., čo znamená, že ak ho žalovaný, ako zamestnávateľ žalobkyne chcel zmeniť, nemohol tak urobiť na základe jednostranného preloženia, ale iba na základe už vpredu spomínanej dohody, k čomu však nedošlo. Súd v rámci skúmania, či zo strany žalobkyne došlo k hrubému porušeniu pracovnej disciplíny vykazovaním neospravedlnených absencií počnúc dňom 02.01.2016, následne dospel k správne mu záveru, že žalobkyňa vôbec žiadnym spôsobom neporušila pracovnú disciplínu, pretože žalovaný jej neprideľoval prácu podľa pracovnej zmluvy, čo je možné vyhodnotiť, ako prekážky v práci, ktoré sa vyskytli na strane žalovaného podľa § 144a ods. 1 Zák. práce. S prihliadnutím na tieto dôvody odvolací súd výrok I. napadnutého rozsudku, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v ďalšom odkazuje na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku v tejto časti, s ktorým sa stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP).

24. Pokiaľ ide o zrušenie napadnutého rozsudku v jeho napadnutých výrokoch II. a IV., tak dôvodom pre aplikáciu procesného postupu zo strany odvolacieho súdu podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP v spojení s § 391 ods. 1 CSP bola nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa priznanej výšky náhrady mzdy žalobkyňi vrátane príslušenstva. Uvedený nedostatok tejto časti rozsudku spôsobilo aj to, že závery prvoinštančného súdu v tomto smere pôsobia predčasne, pretože postrádajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Takisto aj samotné odôvodnenie napadnutého rozsudku v tejto časti nie je presvedčivé, čo je v rozpore s ust. § 220 ods. 2 vety tretej CSP.

25. V ďalšom rozhodovaní o uplatnenom mzdovom nároku žalobkyne musí súd prvej inštancie diferencovať, že žalobkyňa podanou žalobou uplatnila dva nároky (právne tituly) a to neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, ktorý je v podstate už právoplatný, pretože v tejto časti výroku bol prvoinštančný rozsudok potvrdený a mzdový nárok podľa výpovede zo dňa 14.02.2016 vo výške štvormesačného priemerného zárobku s úrokom z omeškania ročne od 01.04.2016.

26. Pokiaľ ide o priznanú výšku náhrady mzdy a jej samotné odôvodnenie, tak odvolací súd zhodne ako odvolateľ, t. j. žalovaný poznamenáva, že odôvodnenie priznanej výšky mzdového nároku žalobkyňi pôsobí navonok nepreskúmateľne pre neuvedenie jednotlivých zložiek tvoriacich v komplexe priznaný mzdový nárok v sume 2.477,02 eura s príslušenstvom. Takisto predmetné odôvodnenie nezodpovedá ani kritériám pre výpočet výšky priemerného mesačného zárobku, tak ako sú zakotvené v ust. § 134 Zák. práce.

27. V ďalšom konaní, pri rešpektovaní záväzného právneho záveru obsiahnutého v tomto rozsudku (§ 391 ods. 2 CSP) a následnom právnom posúdení súd prvej inštancie bude venovať pozornosť aj tomu, či vzhľadom na špecifiká danej prejednávanej veci v dôsledku konania žalobkyne nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty článku 2 základných zásad Zák. práce v spojení s ust. § 3 ods. 1 Obč. zák. Ak súd prvej inštancie získa pozitívne stanovisko v tomto smere, tak potom vyvodí aj s týmto stanoviskom súvisiace následky, čo sa týka uplatneného mzdového nároku. V súvislosti s posudzovaním mzdového nároku žalobkyne, súd prvej inštancie vezme zreteľ aj na obdobie, počas ktorého žalobkyňa vykonávala prácu laborantky v N.

28. V súvislosti s námietkou žalovaného obsiahnutou v jeho odvolaní ohľadne neprípustnosti zásady koncentrácie v zmysle § 153 CSP v tomto spore, tak odvolací súd vzhľadom na začatie tohto sporu (za účinnosti OSP) túto námietku takisto považuje za dôvodnú. Vzhľadom na dostatočne preukázanú skutkovú situáciu ohľadne doručovania okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkyňi dňa 18.02.2016 vypočutými svedkami v spore, odvolací súd nevzhliadol dôvod k tomu, aby v ďalšom konaní došlo k vypočutiu ďalších svedkov (napr. svedok N.. S.).

29. S prihliadnutím na tieto dôvody v ich vzájomnom kontexte, odvolací súd o podanom odvolaní žalovaného, ako o čiastočne dôvodnom rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

30. Vo svojom novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 255 ods. 1, 2 v spojení s § 396 ods. 3 CSP).

31. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).